

Tro, håb og kærlighed

af

Anna Paulsen

”Du trådte direkte ind i mit liv og lukkede mit hjerte op.”

Siger ordene højt for mig selv, de lyder egentlig ganske ukomplicerede. Men processen bag er alt andet end en enkelthed. Siger sætningen endnu en gang, som vil det kunne overbevise mig om, at den eviggyldige påbegyndte proces er afsluttet.

Du trådte ind i mit liv og lukkede mit hjerte op.

Det gjorde du, og jeg var skrækslagen. Jeg mistolkede din åbenlyse kærlighed som værende alt andet end ægte. Jeg frygtede, hvad du kunne sætte i gang i mit indre.

Du udviste ingen usikkerhed, du var fastbesluttet på, at jeg skulle være din.

Du tog om mig og holdt mig i din favn hele den nat, jeg hulkede af angst.

Dit hjerte var stort, jeg kunne høre det dunke under din trøje, slagene beroligede mig, mit åndedræt blev mere stabilt. Du strøg din store hånd over min pande og ned gennem mit lange lyse hår, mens du hviskede:

”Det skal nok gå alt sammen.”

Og det vidste jeg godt, for det har det altid gjort før. Dog modtog jeg dine ord, som lå der et håb bag. Det varmede mit kolde hjerte, at der omsider var en, som troede på mig. En som turde tro på mig. *Mig*.

Jeg blev liggende i dine trygge arme og glemte alt om forpligtelser og den påtrængende fortid. I dit nærvær kunne jeg flygte, uden flugten føltes som en flugt. Det var vidunderligt. Jeg tænkte, *hvor har du været hele mit liv?* Du gør noget formidabelt ved mig – uden at gøre noget som helst. Jeg tænkte, at dette måtte være ægte..

Der var op til flere mønstre i mit liv, faktisk bestod mit liv af mønstre. Dog var det ikke alle, jeg ville acceptere, for nogle gjorde noget modbydeligt ved mig. Et af de mønstre, jeg forsøgte at bryde, var det med at foragte og tilbagetrække mig fra de mennesker, jeg betroede mig til og følte mig fortrolig med. Det var en af mine største sygdomme, for når den brød ud, stod jeg altid ensom tilbage. Jeg vidste, at fællesskab var vigtigt og livsnødvendigt, men sommetider kunne jeg ikke holde til det. Jeg ville komme i voldsom ubalance, hvis jeg fortalte dig, hvordan jeg var, og hvordan jeg havde det. Og så ville jeg ignorere dig fuldstændigt og atter leve i min isolerede verden. Derfor sagde jeg intet til dig; jeg ville ikke lade det, vi havde sammen, krakelere. Dit væsen var min livsmedicin, endelig var vi sammen. Jeg ville ikke allerede miste dig igen.

Jeg ville ikke miste dig.

Bad en bøn og spurgte til, om jeg ikke godt måtte beholde dig?

Jeg måtte være faldet i søvn, for langsomt kom jeg tilbage til min bevidsthed og følte mig en smule ildebefindende, som var jeg ved at kvæles. Sådant var min tilbagevenden til virkeligheden ofte.

Dine ord flød stadig ud af din mund; du mærkede, jeg anspændtes og tog fastere om mig, mens du forkyndte:

”Bare rolig, jeg går ingen steder ... det er i orden ... bare græd ... jeg stiller ingen spørgsmål ...”

Masser andre ord skvulpede ud af din mund i en blid strøm.

Jeg ville ønske, jeg stadig nød at ligge her på dit bryst og bare være. Men noget var forandret, jeg kunne mærke et uvejr værende på vej. De ord fra din mund, som før var livsnødvendige, var nu overvældende.

Det blev mig for meget. Det gik op for mig, at jeg ikke anede, hvem du var. At jeg ikke kendte dig. Alligevel behandlede du mig, som var jeg din prinsesse. Alle disse smigrende og venlige ord måtte være en forventning om noget. Du ville mig noget andet end, hvad du lod mig forstå.

Det var sørgeligt, at der ikke skulle mere til, før jeg stejlede. Jeg skammede mig, men kunne ikke undertrykke mine bange følelser. Ganske hovedkulds vidste jeg, at jeg var på vej i en forkert retning. Jeg fulgte mine følelser for første gang i mit liv og rakte ud efter dig. Du tog min hånd, jeg smeltede.

Efter et kort øjeblik kom endnu et anfald - jeg kunne simpelthen ikke forstå grundlaget for din barmhjertighed. Der lå noget begravet under overfladen. Måske no-

get som ville mig det godt, noget som måske endda elskede mig.

Så jeg skubbede mig væk fra dig.

Jeg nægtede at holde af dig. Ængstelig iagttog jeg dine bevægelser, da jeg frastødte dig. Du blev først forskrækket senere vemodig. Jeg burde have dårlig samvittighed, undskyldte og give dig et kram. Men jeg var hård som sten og gloede bare på dig for kort efter at vende dig ryg-gen. Forlod din lejlighed i vished om, at jeg aldrig ville vende tilbage.

Du var en trussel mod min identitet, du ville ikke kunne holde til mit kaos, du ville ikke kunne elske mit virkelig ansigt. Velvidende, at dette netop var, hvad mit mønster frydede sig over, gennemførte jeg afskeden.

Med hænderne dækkende for øjnene gik jeg gennem byens gader. Alle folk kiggede på mig. Alle skulle nyde godt af ikke at være den, som var ulykkelig og ensom.

Jeg stak min ene hånd i lommen og mærkede på den lille kantede sten, som altid kan få mit temperament til at dale, når jeg er blevet for påvirket af omgivelserne. Ingen havde i flere år berørt mig, da mennesker omkring mig har troet, jeg var en tikkende bombe. Desuden frygtede de, at mit blik sandhed kunne smitte deres perfekte liv. Uperfekthed er der ikke plads til i denne kontrollerede og styrede verden. Dog bilder jeg mig ind, at der er plads til kærligheden. Det har jeg behov for at tro og håbe på, ellers ville jeg udslette mig selv fra det rum, jeg nu optager i livet.

I mine unge år var jeg under stort pres, og jeg håndterede det noget så udmærket. Det er derfor, jeg slet ik-

ke kan tåle pres og stress nu. Jeg kvæles, hvis et menneske overtræder min tærskel. Hvis et menneske vil lære mig at kende.

Mine skridt var beslutsomme og resolute, de banede sig vej ned gennem strøget, som havde de planlagt, hvordan resten af dagen skulle forløbe. Jeg skulle holde mig i gang for ikke at mærke sorgen, så jeg gik og gik – også over for rødt. Mine kinder var blussede op, som var jeg yderst pinligt berørt. Hvis jeg havde haft et par solbriller i håndtasken, havde jeg taget dem på. Tænkte tilbage og opdagede, hvad det var, der var gået galt. Da vi stod ude i dit køkken, var jeg kommet til at fortælle dig om øjeblikke fra min fortid.

Hvis jeg var hjemme nu, ville jeg straffe mig selv.

Mit selvhad var overvældende, jeg søgte en krog af verden og snittede lidt i skorpen af min venstre arm.

”Du er så dum!” hviskede jeg.

Og jeg vidste, at det, jeg gjorde, var forkert. Gemte skarpheden væk og stoppede med at ødelægge den fine overflade.

Det blæste en smule, fortovet var koldt, hvilket først rigtigt gik op for mig, efter jeg havde siddet et kvarters tid med frossen røv.

”Du er så dum,” gentog jeg og håbede, at troen på kærligheden ville vende tilbage.

*

Da vores blikke impulsivt havde mødtes, havde jeg følt universets understrømmende kærlighed, og jeg havde

turdet levet. Du havde blinket til mig, taget om mig og fulgt mig op i din lejlighed.

Ordene havde været knappe, men tilstrækkelige, og vi havde automatisk lagt os på din sofa, som havde vi kommet sammen i flere år og var inde i en monoton rytme.

Du havde taget om mig, holdt mig i din favn. Timerne var skredet over i nattens herredømme, men du slap ikke grebet, jeg havde været angst og havde grædt. Jeg havde kunnet høre dit hjerte, mens du strøg din hånd gennem mit hår. Jeg havde følt mig som mig.

Jeg havde åndet gennem kærlighedens energi. En energi som du havde foræret mig, en energi som vi i fællesskab havde skabt. Og som jeg nu har brudt og destrueret.

Det var ikke første gang, jeg var livets taber. Men det var første gang, jeg havde nydt en andens selskab, som jeg havde nydt dit. På en måde var det naturligt, at du skræmte mig, jeg havde jo alle parader nede. Jeg var sårbar. Jeg var mig. Og det havde du accepteret. Du havde godkendt mit væsen i fuld udfoldelse. Jeg kunne godt bruge et par øjne som dine til at se mig nu. Jeg kunne også godt bruge et par hænder som dine til at tage om mine nu.

Ked af det og overbevist om, at jeg havde myrdet dit håb, rejste jeg mig for at fortsætte min rejse.

Sidevejene førte mig videre og videre. Jeg kom rundt – vidt og langt omkring. Verden var lysende og død i de sene nattetimer. Pludselig hørte jeg berusede stemmer

bag mig. Tre mænd stod på række, den ene sagde smiskende:

”Kom her, lille skattepige, vi skal lege!”

Jeg spyttede på jorden for hans fødder og hviskede arrigt:

”Jeg har lige mistet troen på den håbefulde kærlighed – hvad fanden bilder du dig ind?”

Alt blev sort for mine øjne et par minutter, som var jeg ved at besvime, men jeg var ved fuld bevidsthed og kunne høre alt omkring mig. Tog først et lille skridt til højre som for at undslippe mørket, derefter et stort skridt vil venstre. Sortheden for mine øjne var stadig enevældig. Livets lys var som slukket for mine øjne. Der var sort. Kiggede mig omkring i det sorte rum. Alt syntes tilsyneladende ens. Dog føltes alt ikke ens.

Jeg var som før og en anden end før.

Skuede ud over verdenen, som syntes ny og dog gammel. Midt i det hele genkendte jeg dit omrids. Du var den samme som ellers - bare ældre. Du kiggede modent og fornuftigt på mig over de små fedtede brilleglas. Din klogskab var mig stadig provokerende. Din bedrevidende bagklogskab stadig ufatteligt arrogant. Hostede for at dække over en latter. Du var latterlig, og du var min fremtid.

Mindedes i ét en anden gang i en anden virkelighed, hvor jeg var lykkelig og levende. Nu var jeg et sted, fjernt fra alt, uden eksistens, uden liv. Og dog var jeg i livet. Græd, skreg, råbte. Ingen bed mærke i mig og alligevel kiggede I. I kiggede, men så ikke. I så, men forstod ikke. Forstod, men indså ikke. Indså måske, men ikke, at jeg var jer.

Frustrerende.